

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 4 CUARTOS PER TOT ESPANYA
y 20 centaus paper en l' isla de Cuba

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj,
núm. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals
Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals

11 DE FEBRER.—LO SOMNI DE UN NEO (Dibuix de M. Molné.)

Hi ha gent que somia, sí; pero hi ha somnis que 's realisan.

Qui dia passa any empeny, que no hi ha temps que no torni... O sinó veste'n Anton que 'l que 's queda ja 's compon.

hauria fet d'Espanya una nació bastant conforme? Per xó vau caure; per xó la opinió *unánime* de deu ó dotze conservadors vá pronunciarse decididament contra 'l causant de tanta desgracia, y per xó la noblesa madrilenya vá vestir-se á la *espanyola*, donant una gran proba de caràcter y energia al desayrarnos, al burlarse de vos, al deixarvos sol ab las vostras fetxorias.

Los mals consells que vos van donar al sortir d'Italia, produhiren sas naturals conseqüencias. Lo vostre pare, al inculcarvos las desastrosas tradicions de la casa de Saboya, va creures que era lo mateix governar espanyols que italians. ¡Error, error profundíssim! ¿Cóm pot compararse Italia, aquesta insignificant Italia que celebra exposicions admirables, y te 'ls millors barcos del món, y construheix monuments que assombran, ab aquesta arrogant Espanya, que 's mama 'l dit ab tanta destresa, y canta flamench á ratos perduts?

No hi ha que donarhi voltas: lo que vos va succehir era fatalment inevitable: era l' efecte just y matemàtic de las causas ja ditas.

Y sinó, prenguévos la molestia de donar un cop d'ull al nostre present y parangonéulo, si vos atreviu á ferho, ab aquell tristíssim passat.

Ara manan los conservadors; los homes més sabis, més guapos, més alts, més tendres, més dignes y més tot del món.

Pero en cambi la Espanya viu felis y se 'n fum de la virolla. Miréu l' espectacle que ofereix actualment, y moriuvos d'enveja.

Ningú treballa; los uns no tenen feyna y 'ls altres

tampoch; fem tractats ab Inglaterra perque ja 'ns ho porti tot fet, y aquí no tinguem altre treball que parar la mà y obrir la boca; las eleccions s' han suprimit per inútils, ja que 'l govern se cuyda d' arreglarsho com vol pera estalviar mal-de-caps als electors; tenim ministres que 'l mateix serveixen pera matar l' industria que pera fer neixe 'l cólera; hi ha una sublevació cada mes, un moti cada senmana y una irregularitat cada dia; disfrutem d' uns arcaldes que 'ns fan quedar blaus y d' uns bisbes que 'ns fan tornar verds; aquí salta un conde que negocia ab secrets d' Estat; allá surt un cónsul que s' embutxaca suscripcions públicas; més enllá treu lo nas un governador que escombra las Universitats á cops de sabre, y, en fi, disfrutem d' una vida tant cómoda y regalada que, com que l' excés de felicitat també embafa, si aixó dura massa temps, no tindrem altre remey que comprar—ó robar—una pistola y pegarnos un tiro.

Tot aixó, senyor duch, no hauria succehit á seguir la perillosa pendent en que 'ns vá precipitar vostra desatentada conducta.

Y veus' aquí 'l motiu del encono, de la tirria que per vos senten tots los verdaders espanyols.

Pocas paraulas y acabém. Si reflexionéu una mica sobre 'l contingut d' aquesta carta, 'n treuréu en clar dugas cosas:

Primera: que la vostra abdicació no vá ser cap mal per nosaltres.

Y segona: que va ser un gran bè per vos.

Creyém que hem dit tot quan voliam dirvos. Repetit, pues, la súplica de que 'ns dispenséu l' atrevi-

ment qu' hem tingut, posém punt á aquestas raillas, advertintvos que ab ellas no volém dir res més que lo que dihém.

FANTASTICH.

Aquest any, com l' any passat, lo govern conservador no vá permetre que 'ls republicans celebressin ab banquetes l' aniversari de la proclamació *legal* de la Republica espanyola.

Los conservadors arriban al extrém de creure's que suprimint los banquetes suprimiran lo recort de la institució republicana.

¡Impossible! Si no hagués quedat consignat en l' historia, encare quedaria grabat en lo nostre cor.

La ley permet las reunions pacíficas y legals, y es legal la propaganda republicana.

A pesar de aixó 'l govern prohibeix los banquetes y en Romero Robledo declara en plé Congrés, es á dir, allí ahont s' elaboran las lleys, qu' ell fallará á la ley, que á aixó y no altre cosa equival lo dir que no sentirá que s' ataquí á las institucions.

¡Atacarse las institucions, celebrant un banquetel! Qualsevol diria que tenim desitj de menjárnostlas!

Diuhen los enemichs de la República que aquesta institució vá promoure l' indisciplina.

Vamos á veure, ¿y qué me 'n diuhen de aquell ofi-

ANIVERSARI.—(Dibuix de J. Ll. Pellicer.)

Qui ha fet avuy farà demà, que hi ha més dias que llangonissas, y ab palla y temps maduran las nespras.

cial de Marina, parent del célebre Marfori, que un dia de aquestos vá omplir de bofetadas á un oficial general del cos, ancia per anyadidura?

¿Y qué me 'n diuhen de que l' autor de aquest atropello haja lograt escaparse al extranjer?

Escollin: creuhen vostés que s' hauria escapat tant facilment, si en lloch de tractarse de un parent del célebre Marfori, s' hagués tractat de un periodista?

¡Oh, la disciplina conservadora!..

Aquest any hem hagut de dinar per grupos de dinou individus.

Aixís havém procedit sense passar cap martiri: molts gotas fan un ciri; molts dinous fan un partit.

La policia no s' entenia de feyna, anant de fonda en fonda, per evitar que 's pronuncienssen discursos y brindis.

Hi ha polissón que vá terminar la jornada del 11 de febrer, enfiat de olors.

Pobra gent. Ja fins á l' any que vé no tornarán á disfrutar de aquesta alimentació metafisica-nassal.

Si las cosas segueixen com fins are, que si no, ni això.

Si m' haguessen deixat brindar, hauria brindat per en Cánovas.

Ell no es republicá; pero treballa tant y tant bè per nosaltres que bè mereix que li consagrém un brindis, mentres esperém ocasió millor de aixecarli una estatua.

Lo farem esculpir ab una escopeta apuntada á la República y sortintli 'l tret per la culata.

Aquest any los obrers de Madrid han celebrat l' aniversari de la República, sortint á demanar *pan y trabajo*.

Y las corporacions conservadoras han hagut de obrir treballs per ocuparlos.

¡Oh! Es que aquells treballadors lo dia 11 de febrer potser s' haurian recordat de que durant tot lo periodo de la República, no s' havian vist may en semblants apuros.

Y devegadas hi ha recorts que rebrotan.

No ha pogut realisarse l' acte de que menjessin en una mateixa taula en Castelar, en Salmeron y en Pi y Margall, brindant tots tres per en Ruiz Zorrilla.

Y es verdaderament sensible que no hajan lograt reunir-se, perque sempre fora millor que ho fessen ells expontáneament, que no pas que haja de ferho 'l govern, enviantlos á la presó ó á l' emigració.

Lo dia que aquests homes s' entengan, haurém fet ab un dia no més un sigle de cami.

Llavors si que celebrarem dignament l' aniversari de la proclamació de la República.

RECORT

D' UNA CONQUISTA... SENSE TIROS.

LA DALLONSAS.

(IMITACIÓ.)

—Ja no sab ningú la historia d' aquells dias memorables; sas planas més admirables s' han convertit en escoria. ¡Tot s' ha perdut! La Dallonsas vergonyosament finá, y dels fets d' *aquel entonces* dins bréu temps ningú hi haura que 'n pugui contar cap mot. Jo estava en mos millors dias... —Contaunosho tot, Matias, contaunosho tot.

—En dotze anys que han ja passat de tots aquells bat-y-bulls, de ma memoria en los fulls s' han una mica esborrat. Molts dels més batalladors de llavoras, no existeixen; altres n' hi ha que s' atreueixen á aná ab los conservadors. Y jo, en veyent picardias, tot seguit surto de test...

—Digáunosho prest, Matias, digáunosho prest.

—¡Quín dia aquell! Abrassadas, músicas, gresca, cançons, gorras enlayre, pendons, papers per las cantonadas. Banderas, guirnalles, lassos, lluminarias, brancas d' om y la gent de gom a gom sens poder donar dos passos. L' un cridava ¡ay!... l' altre ¡uy! Avuy fá anys d' aquells dias...
—¿Tal dia com vuy, Matias, tal dia com vuy?

—Lo pobre ab lo rich mesclat, la tropa ab lo paisanatje, sense distingir llinatje, passejavan la ciutat. Corrent á marxas forsadas, tant de lluny com de la vora, venian cada mitja hora comissions á carretadas. Los cipayos, de rondon, van pendre las cessantias...
—Cipayos, ¿qué son, Matias, cipayos, qué son?

—Procuréu no embolicarme que tot vos ho explicaré; pero aviat acabaré si veniu á destorbarme. Sabréu, pues, com una nit va corre per tot la véu de que 'l rey don Amadeo se 'n anava de Madrit. ¡Quín xibarrí aquí y allá! ¡quíns crits! ¡quínas alegrías!
—¿Xibarrí 's va armá, Matias, xibarrí 's va armá?

—Per supuesto: desseguida las Cortes, pacíficament, varen nombrá un president y endevant, cambi de vida. Al véurens ja goberná, van acabarse 'ls colós; no hi havia gat ni gos que no fos republicá. D' aquí van veni á la fi mil traicions y embusterías.
—¿D' aquí van veni, Matias, d' aquí van veni?

—Si, baylets: molts traficants, amichs de la sopa boba, van comprar casaca nova y 's van fer republicanas. Tot bitxo cridava ¡viva! madurs, gent de religió, marquesos, duchs... ¡qué sè jo! hasta 'l negre de la riba. Y lo qu' ells volian fe, era matáns en pochs dias...
—¿Ja he sabéu hèn bè, Matias, ja ho sabéu hèn bè?

—¡Massa! Lo mateix que furas, intrigant sense parar, varen desacreditar tot lo qu' eran grans figuras. Castelar y Pi y Margall, Figueras y Salmeron, á tots van fer baixá 'l front ab son destructor treball. Y 'ls republicans així se van parti en companyas...
—¿Se van dividi, Matias, se van dividi?

—¡Per desgracia! 'Ls uns cridavan, exaltant més las passions; los altres feyan cançons, los altres, en fi, somiavan. Los enemichs, entre tant, ab mal encuberta rialla, preparavan la mortalla al país agonitzant, que veyá pèls seus camins los carlins fent tropelías...
—¿Qu' eran los carlins, Matias, qu' eran los carlins?

—Unas manadas de fieras que anavan per la montanya, avergonyint á l' Espanya ab sas inmundas banderas. Entre aquestos y aquells altres, y uns d' allá y uns quants d' aquí, varen poguer coneguir burlarse de tots nosaltres. Y quan los va acomodar, nos varen trompá en dos dias...
—¿Vos varen trompar, Matias, vos varen trompar?

—Tal com dich; d' aquell moment, veyent ja las cosas netas, tots va.l tréures las caretas sense fer cap cumpliment. Dels nostres ab l' abstinencia, molts se varen desbandar; altres, pochs, van conservar la vergonya y la conciencia. Avuy som una munió, pero hi ha déu banderías.
—¿Ja teniu rahó, Matias, ja teniu rahó!

—La sort llavoras va darnos una llissó bastant dura, y, ho confeso ab amargura, no hem sapigut esmenarnos. L' un pensa d' una manera, l' altre vol naps, l' altre cols, y entre aquestos giravols hi ha un desgabell de primera. ¡Ah! Ja may més veuré jo l' espectacle d' aquells dias...
—No diguéu aixó, Matias, no diguéu aixó.

C. GUMÁ.

L' APAREDAMENT DE UNA MONJA.

QUESTA no es de las Salessas, ni de las Mínimas, ni de las Jerónimas: basta examinar la lámينا que publicuem en l' última plana del present número, copia de un magnífich quadro al oli del célebre pintor frances J. Grund, per compendre que 'l fet que representa no es de avuy dia, ni ha ocorregut á Espanya.

¿Qué representa, donchs, la lámينا en questió? Contempleu la escena: fixéus en tots los personatjes y en lo lloch ahont passa, y veuréu en efecte que 's tracta del aparedament de una monja. Lo forat está obert en la paret macissa de una iglesia: un frare impassible llegeix la sentència, una abadessa fanática ab un Sant Cristo á la má excita á la víctima á morir ab resignació: algunas monjas curiosas presencian l' escena; altres, amigas tal vegada de la que vá á ser enterrada, tenen lo dolor pintat en lo semblant: una tè previngut lo cistell de las provisions y 'l gerro d' aygua que serán aparedats ab aquella; un altra, cedint sens dupte als vots de la santa obediencia, l' empeny envers lo forat de l' horrible sepultura: un mestre de casas está previngut per tapiar la paret; dos escolans ab l' incensari y 'l sal-passer se preparan á ajudar al frare, quan siga hora de cumplir totas las indicacions del ritual...

No pot concebirse una escena més horrenda: á la dreta un Sant Cristo, símbol de la redenció, á l' esquerra, esculpida á la paret, una imatge de la Vergé, símbol del amor: al mitj la víctima condemnada á morir tapiada de viu en viu en lo vuit de una paret.

Y es veritat que aquest crim monstruós ha arribat á cometres? Si.

Prop de Nantes (Fransa) existeixen encare avuy dia las ruinas de un monastir anomenat de la Adoració y en la part exterior se véu encare lo forat conegut ab lo nom de *tomba de la monja*, perque allí vá ser aparedada una infelís anomenada Sor Pantaleona, jove de una hermosura extraordinaria.

La historia 's conta de la següent manera.

Vivia á Nantes un escriptor que tenia una filla hermosísima anomenada Rosibella, de la qual vá enamorar-se un caballer anomenat Maltebrun; pero ella tenia ja 'l cor donat precisament á un patje qu' estava al servey del indicat caballer.

Un dia, 'l patje caygué, sense saberse com, desde 'l terrat al pati del castell quedant mort allí mateix; y Rosibella sentí una tristesa y una amargura tant grans que decidí anar á acabar sos dias en lo Convent de la Adoració.

Allí deixá 'l nom de Rosibella pèl de Sor Pantaleona, y sent novicia encare, las monjas ván notar en la seva celda alguns objectes sospitosos y desde llavors ván posarse en guardia. Un dia hi trobaren un guant de caballer ricament brodat, un altre dia una joia d' or y per fi una banda de vellut. A las preguntas que li feren respongué la novicia que no sabia com aquestas prendas podian trobarse dintre de la celda. No obstant, reconegudas minuciosament, vá deduirse que pertanyian al caballer Maltebrun.

Un vespre en que las monjas estavan al aguayt ván sentir clara y distintament la véu de un home en la celda de la novicia: forsaren la porta, examinaren la habitació y no hi havia ningú. Unicament Sor Pantaleona, agafava ab las mans la reixa de la finestra, contant ab paraulas incoherents que 'l diable en cos y ánima havia estat segut á la porta de fora de la gelosia cridantla de nou al mon y dirigintli paraulas de carinyo.

Las monjas s' empenyaren en que aquella reixa havia sigut oberta diferents vegadas y que el duenyó dels objectes trobats en la celda no podia ser més que l' amant de la monja. D' aquí vá venirne un procés y del procés l' horrible sentència que la condemná á ser tapiada viva dintre de un dels murs de la Iglesia. La sentència s' executá en la forma que indica 'l magnífich grabat que publicuem avuy, la tarde de un divendres del mes de maig, segons la *Crónica de Nantes*.

Tal es l' historia de aquest espantós fet qu' en aquell temps era mirat com á cosa corrent. Sor Pantaleona, degué morir tal vegada víctima de l' enveja ó de la venjansa. Es probable que 'l caballer Maltebrun ressentí perque ella havia preferit al seu patje, logrés introduhir ab sas trassas y manyas aquells objectes dintre de la celda de la desdenyosa monja, y que per més comprométre-la, saltés las tapias del convent posantse

á parlar prop de la celda d' ella. Ab aixó n' hi havia prou perque la mala voluntat de las germanas, envejas de la hermosura de Pantaleona, fes lo restant per pérdre-la.

Los que negan los crims que poden cometres dintre de la clausura, examinin aquest datos, y digan si son ó no son fundadas las sospitas que algunas vegadas concibeix lo públich, y 'ls rumors qu' en certs moments corren de boca en boca.

Montero Ríos ha pronunciat un magnífich discurs contra 'l ministeri.

Un discurs compost de paraulas en forma de punyal que 's clavavan fins al mango.

Pero 'l ministeri s' ha estirat sobre 'l banch blau fentlo servir de llit... Tot me- nos abandonar-lo.

¿Saben qu' es lo qu' enganxa més que un ganxo? ¿Dos ganxos? No senyors: un conservador.

Lo célebre prestidigitador Hermann vá assistir un d' aquests dias á una sessió del Congrès.

Y contan que al veure á n' en Romero Robledo, vá avergonyirse.

¡Pobre Hermann! Al costat del gran escamotejador, es hèn bè una criatura.

Entre paréntessis.

Contestant á las molts personas que 'ns han preguntat sobre l' assumpto, podém comunicalsbi que la impresió de la nova obra del nostre company C. Gumá, *Mil y un pensamientos*, está ja adelantadíssima, sent, per lo tant, segur que sortirá per tot aquest mes.

A Málaga, una comissió que tractava de recullir limosnas per las víctimas dels terremotos, van demanar una banda de regiment á l' autoritat militar, y aquesta vá negarla, fundat en que la comissió estava composta de republicans.

Calculin si havém progressat, que ja tenim caritat legal y caritat ilegal.

Y per cert que de l' una á l' altra hi ha una gran diferencia: la caritat ilegal arriba sempre més aviat al seu destíno.

Lo demócrata Sr. Casellas ha sigut condemnat á dos mesos y un dia de arrest major, per haver fet imprimir aquell cartell, que la vigília dels fusellaments de Girona vá fixarse en totas las botigas de la ciutat, demanant la vida dels sentenciats de Santa Coloma de Farnés.

Consolis lo Sr. Casellas, que molts tronchs fan un feix.

Després de tot, los precursors de 'n Cánovas, ó sigan los absolutistas, ván fusellar á Mariana Pineda per haver brodat un pendó pèls liberals.

Pero 'l delicté mateix del Sr. Cassellas ván cometre 'l casi tots los botiguers de Barcelona, y seria convenient qu' ells mateixos, ja fossen cent, ja fossen mil, ja déu mil anessen á denunciarse al jutgat, perque se 'ls seguis causa y se 'ls condemnés á la mateixa pena que 'l Sr. Casellas.

Aixó seria deliciós: los tribunals tindrian tela tallada per temps, y la presó de Barcelona quedaria convertida en una inmensa casa de comers.

Donguin ja per fet lo tractat de comers ab Inglaterra. Aquells conservadors que al discutirse 'l tractat de comers ab Fransa, se declaravan proteccionistas y amants de Catalunya per boca de 'n Cánovas, avuy obran de bat á bat la porta de las rebaixas arancelarias al mónstruo de la producció fabril en lo mon enter.

No s' havia vist may un desenfado tan inmens.

Fins ara 'ls industrials qu' eran conservadors callavan y confiavan. A Madrit se 'ls havian donat confianças de que la cosa no seria res y de que ademés se 'ls concedirian compensacions á fi de que lo que perdesin per un costat ho guanyessen per l' altre.

Pero s' ha presentat lo projecte de *modus vivendi* y han quedat horripilats. Y en quant á la compensació consisteix en la derogació de la base 5.ª que sembla un favor y es un disfavor, ja que deixarà á tots los ministres que vajan venint, en llibertat de introduhir á son capritxo las rebaixas arancelarias que tingan per convenient.

Avants he parlat de desenfado; mes no tot es desenfado: hi ha desenfado y alevosia.

Conservadors catalans, á fé vos havéu lluit. Qui juga ab mónstruos ne surt descalabrat.

A Tarragona continuan las tropelias. Figúrinse que 'l nostre corresponçal vá anar al govern civil á demanar que li tornassen los números de la CAMPANA sequestrats injustament á corréus, ó siquiera que li fessin recibo dels mateixos, haventli respost que ni li farian recibo, ni li tornarian los números.

Encare més: respecte al número passat ván obligarli á presentar un exemplar antes de posarlo á la venta pels carrers. Lo qual vé á revelar que 'l Madhi de Tarragona ha restablert pël seu capritxo, la censura prèvia abolida per la llei.

Aquest atropello vá cométre'l lo secretari Muley Soterrés, ja que 'l verdader Madhi vá anarse'n á Madrid i' enlemá mateix de haver sequestrat los números de corréus, á veure si en premi de aquesta hassanya li donavan un ascens.

Item més: lo dia quatre del actual vá presentarse á un centro de suscripcions de Tarragona un inspector de policia en ocasió en que no hi havia més que l'aprenent, y s'apoderá de un exemplar de *Barcelona en camisa*. Lo mateix inspector té prohibit se posi á la venta *La dona nua* y altres obras aplaudidas del nostre company C. Gumá.

Es de creure que aquest funcionari que no més mira 'ls llibrets per las escobertas, sens dupte perque no més sabrá llegir las lletres grossas, se figura vetllar per la moral, obrant de aquesta manera. També ell tindrà las sevas aspiracions á que 'l nombrin Mahdi y anirá fent mérits per lograrho.

Endavant las atxas y que duri tant com puga, quedant ben sentat que la verdadera moral á Tarragona y al Riff consisteix en apoderarse de lo que pertany als demés, sense donarne recibo, y faltant á lo que determinan la llei y la doctrina cristiana.

CARTAS DE FORA.—La Societat *La Barretina*, de Tarrasa, secundant l' iniciativa del Sr. Alegre, fill del cònegut y acaudalat fabricant del mateix apellido, celebrará demá una cabalgata á favor dels pobres y necessitats de la població. La ciutat de Tarrasa, sempre caritativa, obra aixís, després de haver contribuït ab valiosos donatius, al socorro de las victimas dels terremotos.

AHIR, AVUY, DEMÁ.

¿Se 'n recordan? No hi havia ningú com ell per mimar á la senyora República: allí semblava un volcán. ¿Quin modo de ferli muecas tot lo dia al seu detrás! ¿Quina pluja de piropos y frases d' enamorats! —Vosté es la perla d' Espanya, vosté es l' angel de la pau, vosté m' ha de dar la ditxa, vosté 'm fa: á perdre 'l cap.— Y la cándida República li abandonava la mà, é interiorment murmurava: —¡Pobret! ¡Sembla molt bon Jan!

Avuy s' ha girat la truyta y 'l bon Jan s' ha refredat d' un modo tant completissim, que tot lo que deya avants ho mira ab tanta sorpresa com si no ho hagués dit may. Quan la senyora República passa avuy pël seu costat, l' home li dona l' esquena, y ab un ayre molt formal diu enrahonant en veu baixa y apretant un xich lo pas: —¡Uy! ¡quina dona més lletja! Ni 's pot arribá á mirar: casi bé ni se com gosa rodar per 'quí ab aquest nas!

Si demá—aixó es una hipòtesis: faig aquesta salvetat perque no m' agradaria donar res que di al fiscal;— si demá, pues, la senyora tornés á aná un poch en gran y pogués fer las conquistas que feya en los temps passats, veuriam altra vegada lo caragirat bon Jan enganxat al seu darrera tirantli flors á son pas: no més hi ha que la senyora, segons m' han assegurat, en lloch de deixarshi caure com quan tenia poch anys, se 'l treuria ab quatre xascos del darrera ó del davant, ó tal volta li diria: —Déu li fassa bé, germá.

C. GUMÁ.

N altre jutje que processa á una autoritat per haver detingut més temps de lo que la llei permet á alguns ciutadans. Nom de la autoritat processada: Fernández Villaverde, gobernador de Madrid.

Nom del jutje: Calzas. ¡Calsas! ¡Oh! Ja era hora de que la justicia se las posés.

A Madrid preparan una reforma del Códich, establint contra 'ls periódichs y las empresas periodísticas penas y gravamens, com no existéixen en cap més Códich d' Europa.

Lo govern vá citar als periodistas perque anessen á examinar los projectes y á ferhi las observacions que tinguessen per convenient.

No va anarnhi ni un. No 'n caldria d' altra que 'ls reos condemnats á mort, demanessin una argolla per entretenirse y distreures contemplarla.

Al mateix temps que 'l govern y las Còrts tractan d' introduhir rebaixas en los aranzels á favor dels géneros inglesos, los agricultors castellans demanan que 's pugin los drets dels biats y de las farinas.

Tant se val. Una vegada morta l' industria, lo mateix té que 'l pá vaja car com barato. Aixís com aixís farem un pá com unas hostias.

Los treballadors de Madrid demanan pá y treball. —Aixó es massa demanar, diuhen que diu lo monstuo. Ja 's contentarán ab la meytat del lema. Lo pá 'l necessitem pels conservadors; are respecte de treballs, que no s' espatlin, ja mirarem que 'n tingan més, molts més dels que desitjan.

Aixó al menos es un gust. Si senyors, es un gust lo que diu un periódich, al assegurar que 'l fondista encarregat de servir dos esmorsars y quatre dinars ab que la casa dels Srs. Larios de Málaga, ván obsequiar á D. Alfonso, durant la seva estancia á Torre de Mar, vá exigirne y cobrarne la cantitat de 14,000 duros.

Catorze mil duros, al sis per cent, donarian 840 duros de renda, y ab aquesta cantitat ne tindrian prou per viure ab desahogo dos familias de la classe mitja. ¡Malehidas matemáticas! No treyeu aquestas demostracions... ¡Miréu que 'l govern será capás de declararvos ilegals!

Un diputat conservador, lo Sr. Sanchez Bedoya s' ha atreuit á dirigir cárrechs al govern y principalment á n' en Pidal.

Per un punt s' escorra una mitja, y de una mitja 'n surt un capdell. Per lo tant, comensém á capdellar.

Los partidaris de 'n Moret, en número de uns xexanta s' han ficat al círcul que presideix D. Francisco de P. (atillas) Rius y Taulet. Ab motiu de lo qual á D. Francisco las patillas li han crescut tant que ja li arriban á terra. Ey! Are cuidado á trepitjárselas.

Al Sr. Albacete, gran negociador de tractats de comers l' han nombrat Gobernador del Banch de Espanya, cárrech retribuït ab un sou considerable. ¿No veuhen? Aquest si que podrá dir:—Are, per fi, he trobat lo gran *modus vivendi* del sigle.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Vi-dre-ras.
2. ENDEVINALLA.—Silenci.
3. LINGÜGRIPO.—Hortensia.
4. CONVERSA.—Apolo.
5. GEROGLÍFICH.—Per granadins á Granada.

Han enviat totas las soluciones los ciutadans Dos Liberals y Maria Bocablanca; 4, Ballador de la Catalana, Asnerolote; 3, Salabrugas y Xinxin; 2, Una mosca, y 1 no més E. Asuol.

XARADA.

La primera es una lletra prima-dos-hu nom de dona; la tercera n' es un mal; quarta 'n té tota persona. Quart-tres-dugas una fruyta; dos-segona ho es la Tana y 'l total lo podrás veure molt sovint en LA CAMPANA.

UN TAPÉ Y F. DE T.

TRENCA-CAPS. ¿ERA 'L PIDAL? Formar ab aquestas lletres un objecte de us molt comú.

DEUET DE REUS. GEROGLÍFICH.

:: + ::

:

T

I

B L

: + :

P C

I

:

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Ego Sum de Reus, Una mosca, Maria Bocablanca, J. Armengol y S., Dos jepichs sense jep, Sanch y fetxe, Alellense de Masnou, Un que pica ferro, E. B. y H., José M. Bernis, y Pep Romantich: *Lo que 'ns envian aquesta semana no 'ns serveix.*

Ciudadans Noy del quart pis, E. Muve, Asnerolote, Dos Liberals, Un Guindilla, Orellut del Bruch, Un llepa-fils, Ballador de la Catalana, Noy de la Xera, Llu's Millá, Un novici, P. Barraló, Eudalt Sala, Dos ganduls de Real Ordre, Girofle, Vintiset abrils, Sastre petit, Anguila de pou, Cap-vert de M., P. Toful de Masnou, A. F. y J. P., Masnou y Manya brut: *Insertaré una cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadans Arednabal y Sir Bufo Bolados: *Insertaré tot lo que 'ns envian.*

Ciudadá *Tanmaltich-Teming*: Vosté te rahó; será millor que 'ns vejém: la major part dels dias nos trobara á la botiga de 'n Lope de dos quarts de quatre á las quatre.—J. Fernandez Comas: No tenim inconvenient en donar la noticia sempre que vosté 'ns digui ahont viu, per si 's presentá alguna reclamació.—Ll. Millá: L' article oferix poca novetat.—M. Gaspar: L' hi agramim lo bon recort.—Martí Revolts: Está molt bé.—S. R. (a) Llamp-brochs: Procuraré complaurel.—A. Martí y F.: Rebudas las dos cartas y consignats los 4 rals en la lista en la forma que vosté indicava: las poesias no serveixen.—Un suscriptor de la *Campana*: Totas las noticias han de venir firmadas ab firma coneguda.—Picot: ¿En quin poble ha passat lo que 'ns escriu?—J. Martí: la noticia ja 's vella.—J. R. *Pobla de Montornés*: De la carta no 'n podem treure l' aygua clara.—I. B. *Tarragona*: Rebut lo telégrama quan ja 'l número anterior era en maquina.—Corresponçal *Vilofranca*: No hi trobém la gracia que vosté suposa.—Marqués au B.: Estant l' assumpto pendent dels tribunals, no es oportú lo que 'ns envia.—Recaredo: Lo que havém dit que ho aprofitariam, ho aprofitarem: lo que no 'ns serveix es lo de aquesta semana.—J. N. Teya: Vinga la firma si vol que 'n parlem.—Sir Byron: Las cantarellas tenen poca novetat: l' article mirarem de posarlo.

Suscripció á favor de las victimas dels terremotos.

Suma anterior. Rs. 2,001.

José Riera y Portell, de Vilajuiga, 2.—Salvador Buxedas, corresponçal *Campana*, de Vilajuiga, 6.—Gabriel Llomparrt hijo, corresponçal *Campana*, de Palma de Mallorca, 4.—Durán y Amadeo, 1.—Recibido de *Cervia* lo siguiente: José Martí, corresponçal *Campana*, 4.—Miguel Palau, 8.—Francisco Manresa, 10.—Miguel Rué, 8.—José Rubio, 4.—Juan Perramon, 4.—José Jermá, 2.—M. P. Ll., 4.—Ramón Bainó, 2.—José Montañola, 8.—J. R., 4.—Ramon Guitart, 4.—Cosme Saltó, 4.—Ramon Vila, 2.—Jefe de la Estacion de Vinaixa, 4.—Antonio Tarradellas, 4.—Juan Mestre, 1.—Otras personas, 3.—J. T. S., 2.

Total. 2,100 rs.

Para la tómbola de la prensa.—Recibido de Lope, editor *Rambla del Centro*, 20. Cuarta entrega.—6 La Dirección del globo, per Sanall, ilustracions de Moliné.

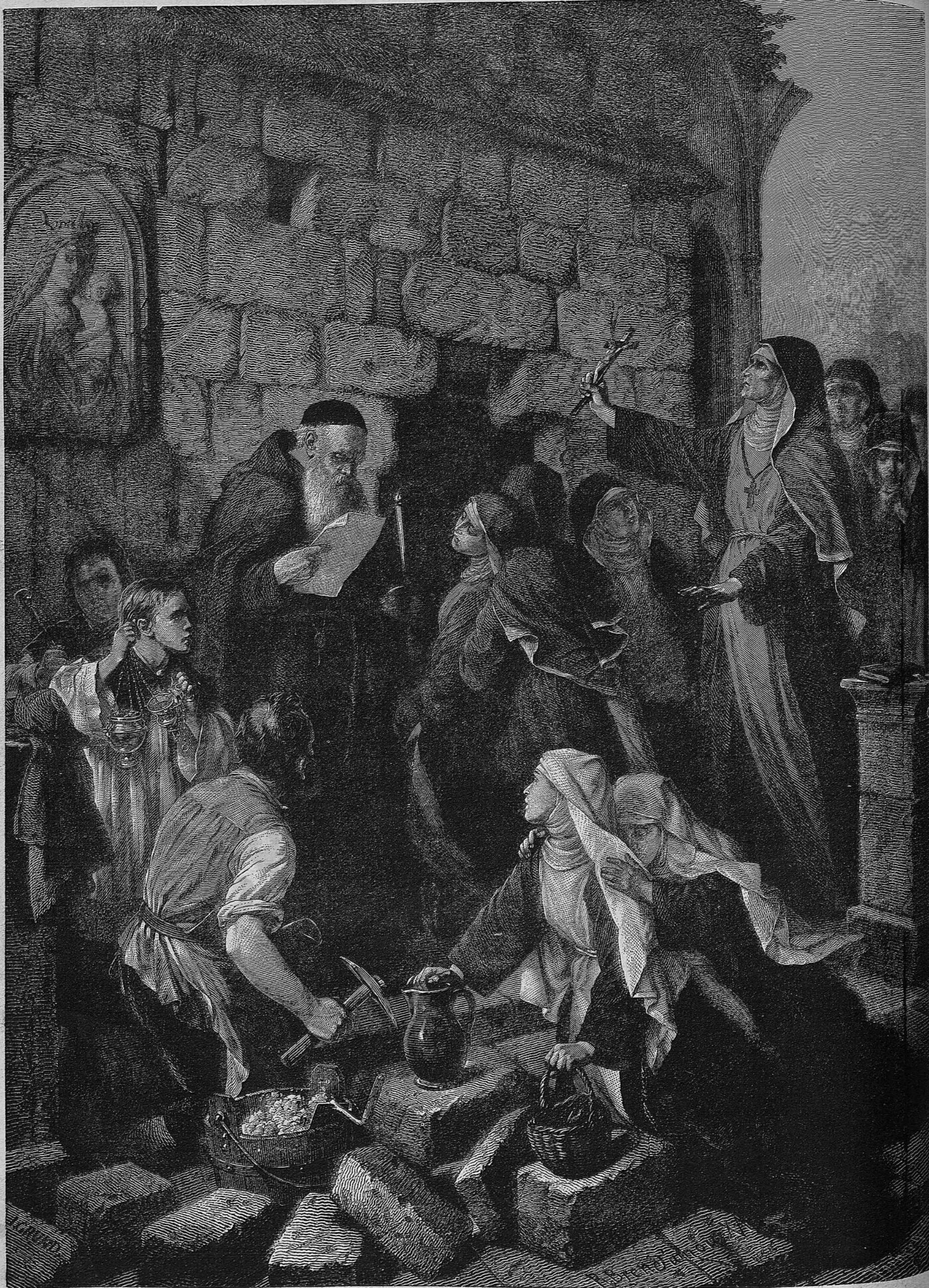
CLÁ Y CATALA LLISSONS DE GRAMÁTICA PARDA

dedicadas á la juventut inexperta, per C. Gumá.—2.ª edició ilustrada, per M. Moliné.—Preu 2 rals.

Se ven en la llibreria de Lope, *Rambla del Mitj*, 20, y en totas las demés llibrerias y kioscos de Barcelona y en casa de tots los corresponçals de LA CAMPANA DE GRACIA.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20. Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

APAREDAMENT DE UNA MONJA.
(De un cuadro al oli de L. Grund.)